

* * *

Kraaien landden op de bomen rond het koninklijk paleis en krasten luid. Vandaag was het vrijdag, de moeilijkste dag van de week voor de prins.

De Graaf, 63 jaar oud, kwam dan altijd om exact 15.25 uur zijn kamer binnen. Als koninklijk onderwijzer trachtte hij de prins alles wat betreft de etiquette als kroonprins bij te brengen en hem voor te bereiden op zijn toekomstige koningschap. De prins telde niet alleen de jaren, maar ook de dagen af tot hij achttien zou worden en hij De Graaf nooit meer hoefde te zien.

Daar stond 'ie in zijn donkere pak, met zijn smalle gezicht, een dossiermap in zijn hand, te praten met een stem als die van een professor in de economie uit Groningen.

'Majesteit, hoe gaat het met u?' echode tegen de hoge muren. Hoe standaard die vraag ook was, het was volgens De Graaf de belangrijkste vraag en hij stelde hem elke vrijdag. Van de prins werd verwacht dat hij elke keer precies hetzelfde antwoord gaf. Niet alleen dezelfde woorden, maar ook met exact hetzelfde koninklijke vertrouwen.

De prins zond signalen naar al zijn spieren en zenuwen om, zoals hij geleerd had, als prins te staan en maakte tegelijkertijd alle spieren en zenuwen in zijn gezicht meer ontspannen, zoals hij vele malen had geoefend. Hij schraapte

zijn koninklijke keel, zodat hij meteen precies de juiste toon kon raken.

‘Ik ben gezond. Ik zit goed in mijn vel. Ik heb veel vrienden en familie die mij ondersteunen in een moeilijke taak, dus ik ben gelukkig.’ Terwijl de prins dit zei, keek De Graaf in het dossier, knikte en stelde de volgende wekelijkse vraag:

‘Bent u van nature ook gelukkig?’

‘Ik ben van nature ook gelukkig.’

De Graaf haalde een vulpen tevoorschijn en noteerde een 5,5 achter het antwoord en de datum.

‘Beter dan vorige week,’ mompelde hij alsof hij het tegen zichzelf had, maar op een volume waardoor die woorden toch zeker zacht de oren van de prins bereikten. Daarna liet hij de dossiermap tegen zijn bovenbeen zakken. ‘Ik ben blij dat u, majesteit, precies op tijd bent. Kan ik beginnen?’ vroeg hij met het koninklijk respect dat meer macht van de prins wegnam, dan dat het hem gaf.

‘Ga uw gang,’ zei de prins met stabiele stem, maar vanbinnen was hij zenuwachtig over de inhoud van het dossier van de afgelopen week. Hoewel de privacy van de prins belangrijk werd gevonden, wist De Graaf alles over hem. Alle informatie kwam in dat dossier terecht, niet vanwege bemoeienis met het privéleven van de prins, maar ter bescherming van zijn koninklijke macht.

‘De koninklijke commissie merkt op dat deze week beter was dan de vorige,’ zei De Graaf en zette zijn leesbril op het puntje van zijn spitse neus.

‘Kan ik gaan zitten?’ vroeg de prins.

‘Majesteit,’ zei De Graaf, terwijl hij een beetje vooroverboog. ‘U zou inmiddels toch moeten weten dat u hier niet bent vanwege de mogelijkheid iets te vragen, maar om bevelen te geven.’

De prins trok een zakdoek uit zijn borstzak en depte het zweet van zijn voorhoofd. Beheerst ging hij op de fauteuil zitten, waarin hij, als er niemand bij was, juist zo graag neerplofte, omdat de zitting zo lekker veerde, en hij keek op naar De Graaf wiens ogen over de rand van zijn leesbril priemden.

‘Kan ik beginnen, majesteit?’ herhaalde hij.

‘Ga uw gang,’ antwoordde de prins opnieuw.

‘Maandagmiddag was u drie minuten te laat bij wiskunde. Ik weet het, dat was omdat de zon na zevenentwintig grijze dagen opeens begon te schijnen. Begrijpelijk, uwe majesteit dacht even de warme stralen op te nemen, maar een kroonprins zou moeten weten dat hij de toekomstige koning is van dit fraaie koninkrijk. U dient een voorbeeld voor iedereen te zijn. Als het volk drie minuten lang naar de zon staat te kijken en zijn verantwoordelijkheid vergeet, kost dat ons koninkrijk vijfenzeventig levens in ziekenhuizen, anderhalf miljard gulden en alleen al op snelweg A10 zouden er 182 ongelukken kunnen gebeuren.’

De Graaf keek snel naar de prins, die niet durfde te zeggen wat hij dacht: als het hele koninkrijk drie minuten naar de zon zou kijken, zou het misschien wel rijker zijn dan wanneer ze anderhalf miljard gulden zou verdienen.

‘Heeft u bezwaar tegen deze opmerking?’ vroeg De Graaf.

8

Soufian trok zijn pistool uit zijn broekzak en richtte op de berg afval die alsmaar hoger werd. Orlando hield zich schuil achter Soufian, toen hij twee blauwe ogen zag verschijnen.

‘Souf! Het afval kan zien. Er zitten ogen in.’

‘Mond houden, man,’ riep Soufian en bleef het pistool trillend op het afval gericht houden. ‘Handen omhoog!’ Twee handen kwamen uit het afval naar boven. In de één een oude handdoek, in de andere een leeg yoghurtpak.

‘Wie ben jij?’ riep Soufian tegen het monster dat opdook uit de container.

‘Ik ben Willem-Alexander Claus George Ferdinand,’ klonk het antwoord vol zelfvertrouwen.

‘Sjonge, dat afval heeft een naam langer dan de kroonprins van Oranje!’ zei Orlando, terwijl hij nog verder wegkroop achter Soufian.

‘Wie ben jij?’ vroeg Soufian weer en probeerde het pistool stil te houden.

‘Ik ben de kroonprins van Oranje.’

‘Gekke container! Hij denkt dat hij de kroonprins is, man!’ zei Orlando.

‘En wie ben jij?’ hoorde Soufian.

‘Eh, eh... ikke? Ik ben de koning van Marokko en dit is

de kroonprins van Litouwen,' zei Soufian en wees met het pistool naar Orlando.

'Litouwen is allang geen koninkrijk meer,' hoorden ze.

'Hoe weet jij dat?'

'Ik heb hem ontmoet, de president, bij een staatsbezoek.'

'Wat? De president van Litouwen op staatsbezoek in een container?'

'De premier van Oekraïne was er ook bij, en als ik het me goed herinner die van Finland.'

'Man, man, Soufian, die container is gek. Straks zegt 'ie dat Nelson Mandela ook bij hem op bezoek was, hé,' fluisterde Orlando in het oor van Soufian, die het pistool terugstopte in zijn zak toen hij zag dat iemand uit de container sprong en het afval van zich afveegde.

'Ewa, zeg, wie ben jij?' vroeg Soufian.

'Willem-Alexander Claus George Ferdinand. Maar noem mij Alexander.'

'Dat is een zin, geen naam,' zei Orlando.

'Zijn naam is Alexander en wij noemen hem Ali,' zei Soufian tegen Orlando. 'Maar effe serieus', en hij draaide zich weer om naar de prins. 'Wie ben jij?'

Zijn hele leven had de prins het niet nodig gehad te liegen over wie hij was of zijn identiteit te verbergen.

'Ik ben de kroonprins van Nederland,' zei hij. Soufian en Orlando schoten in de lach. 'Maar...' vervolgde de prins. 'Waar ben ik?'

'In Marrakesh, man,' gierde Soufian. 'Op staatsbezoek.' De twee jongens kwamen niet meer bij van het lachen. De

prins geloofde hen meteen, want hij had nooit de humor leren kennen en bovendien verklaarde dat waarom ze Nederlands spraken op een andere manier dan hij gewend was.

‘Marrakesh...’ zei de prins en keek om zich heen. ‘Is dat zo dichtbij? En is het weer in Marrakesh ook zo grijs?’

‘Wat deed jij in de container, gast? Zoeken naar eten?’

‘Naar vrijheid.’

‘Hij praat vaa-aa-aag!’ zei Orlando tegen Soufian. ‘Misschien is hij stapelgek en ontsnapt uit een psychiatrische inrichting.’

‘Sjokie. Wat verwacht je van iemand die uit een stinkende prullenbak komt aanzetten en zegt dat hij Willem-Alexander Claus George Ferdinand heet en de kroonprins van Nederland is? Dat hij Einstein is? Natuurlijk is hij broeïa, stapelgek!’ Hij drukte zijn vinger op het voorhoofd van Orlando en zei: ‘Laat het draaiuh!’ De prins keek vragend naar die twee jongens. Waren ze vrienden of vijanden van elkaar?

Orlando draaide zich om naar de prins. ‘Zeg Ali, heb je de vrijheid gevonden dan, in die container?’

‘Eindelijk! En ik ben er blij mee. Misschien ben ik nu de gelukkigste mens ter wereld.’

‘Laten we gaan,’ zei Soufian. Hij liep naar de prins.

‘Broer, Ali, luister. Het was prettig kennis te maken. Maar als je de vrijheid in de container hebt gevonden, ga er naar terug. Honderd meter van hier verlies je anders die vrijheid, man. Het maakt niet uit wat voor fout je maakt, of je hoort iemand zeggen: kijk uit, stommeling. Of agenten

gaan op je borst zitten, ook als je met een versterker hijgt dat je niet kan ademen. Geloof me, broer. Die container is beter dan een cel.' Soufian omhelsde de prins alsof ze dikke vrienden waren. 'En nu, sahbi, onze pauze zit erop, we moeten aan het werk.'

'Wat voor werk doen jullie?'

'Dit hier is Orlando, hij is de directeur van de ABN en ik ben wettelijke consulent bij het ministerie van Buitenlandse Zaken.' De prins keek verbaasd. Hij kende de directeur van de ABN en alle consulenten van het ministerie van Buitenlandse Zaken, maar ze waren allemaal oud en ze hadden zeker geen pistolen in hun broekzak.

Soufian en Orlando schudden hem de hand om afscheid te nemen. Voor ze weg waren, riep hij ze terug.

'Kan ik je pistool kopen?' vroeg hij aan Soufian.

'Swa, Ali, het is geen echt pistool. Het is plastic. Drie en een halve gulden om de jongens en meisjes achter de kassa's bang te maken.'

'Voor mij is het wel echt.'

'Maar hij schiet niet,' zei Soufian.

'Maar hij jaagt echte angst aan.'

'Wat heb je ervoor over?' vroeg Soufian. De prins stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er alles uit wat erin zat, een gebroken pen, zakdoekjes, een verrotte prei.

'Maat, hij heeft niets, geen ekkie. Laten we gaan,' zei Orlando.

'Wacht even', zei de prins en haalde een oude munt tevoorschijn. Hij gaf die aan Soufian, en hij en Orlando staarden naar de munt, waar een Romeins gezicht op stond.

‘Goud?’ vroeg Orlando.

‘Misschien, maar ook als het geen goud is, is het meer waard dan plastic.’ Soufian gaf het pistool aan de prins, die het meteen in de container gooide.

‘Zeg, Ali, heb je een huis?’

‘Zeker, het koninklijk paleis.’

‘Hoe ga je daar nu naar toe?’

‘Daardoor.’ Hij wees naar de container.

‘Heb je een vader? Moeder? Familie?’

‘Zeker.’

‘Wonen die ook in die klotecontainer?’

‘Daarlangs kan ik naar ze toe.’

‘Hij is zielig,’ zei Orlando. ‘Miskin! Hij denkt dat die container het koninklijk paleis is en dat zijn familie daar woont. We moeten hem meenemen. Straks komt de vuilniswagen en dan legen ze de container. Dat wordt z’n dood, man.’

‘Oké, Ali, kom mee. We vullen je buik met shoarma,’ zei Soufian.

‘O, hartelijk dank,’ zei de prins en liep met de twee jongens mee. Opeens stopte hij en stootte ze aan. ‘Sorry, maar shoarma... Wat betekent dat?’